USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **1) Krajský soud v Brně,** se sídlem Rooseveltova 16, Brno, **2) Nejvyšší správní soud,** se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2017, č. j. 31 A 18/2017 - 37, ze dne 1. 3. 2017, č. j. 16 Co 57/2015 - 95, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 30 A 39/2017 - 35, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 30 A 51/2017 - 26, ze dne 31. 3. 2017, č. j. 62 A 142/2016 - 35, a ze dne 5. 4. 2017, č. j. 62 A 143/2016 – 32, a proti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 8 As 30/2017 - 8, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 43/2017 - 10, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 4 As 17/2017 - 30, a ze dne 7. 3. 2017, č. j. 2 As 55/2017 - 24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, č. j. 30 A 97/2017 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností ze dne 4. 9. 2017 se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 7. 2017, č. j. 30 A 97/2017 – 41 (dále jen „napadené usnesení“). Výrokem I. napadeného usnesení byly věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 30 A 97/2017, sp. zn. 30 A 99/2017, sp. zn. 30 A 102/2017, sp. zn. 30 A 106/2017, sp. zn. 30 A 109/2017, sp. zn. 30 A 114/2017, sp. zn. 30 A 125/2017, sp. zn. 30 A 127/2017, sp. zn. 30 A 131/2017 a sp. zn. 30 A 133/2017, spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 30 A 97/2017. Výrokem II. napadeného usnesení byly stěžovatelovy správní žaloby odmítnuty z důvodu, že směřovaly proti rozhodnutím soudů ve správním a civilním soudnictví. Výrokem III. napadeného usnesení krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud konstatoval, že ze skutkových a právních okolností daných případů neplynou žádné pochybnosti o tom, že stěžovatelovy žaloby jsou součástí jeho obecné snahy o

zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím objektivní znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Z podaných žalob nelze dovodit, že by cílem stěžovatele bylo skutečné věcné vyřešení jeho „sporů“. Stěžovatel byl ostatně správními soudy již mnohokrát poučen, že správní žalobou nelze napadat rozhodnutí soudů vydaných v soudním řízení správním ani v civilním soudním řízení; stejně tak ani proti usnesením Nejvyššího správního soudu nelze ve správním soudnictví brojit opravnými prostředky, tím spíše ani správními žalobami. Krajský soud shledal, že se uvedené stěžovatelovy žaloby zakládají na obdobné argumentaci a jsou vedeny totožným záměrem, pročež je spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“). Důvodem následného odmítnutí žalob byla jejich nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky řízení před krajským soudem, v „tajném soudě“ jednal nezákonný úředník, stěžovatel neměl příležitost vyjádřit se k podjatosti členů příslušného senátu krajského soudu, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, stejně jako že krajský soud nebyl k vydání napadeného usnesení příslušný. K tomu stěžovatel dále uvedl, že napadeným usnesením byl nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek, neboť proti napadenému usnesení nelze podat kasační stížnost, nýbrž toliko odvolání. Konečně pak stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o nařízení jednání, protože nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

[3] Kasační stížnost nelze projednat pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to z dále uvedených důvodů.

[4] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014, 2 As 351/2016, 2 As 170/2017 a desítky či již stovky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: *„z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých*

rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.

[5] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žaloby“ proti soudním rozhodnutím, a to usnesením Nejvyššího správního soudu a usnesením krajského soudu. Stěžovatel přitom neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že takové žaloby jsou nepřípustné. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[7] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojímání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s. Rovněž je třeba podotknout, že v rozsahu, v němž kasační stížnost směřuje proti výroku I. napadeného usnesení, je dán důvod jejího odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí krajského soudu o spojení věcí dle § 39 odst. 1 téhož zákona je dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 22. 2. 2013, č. j. 2 Afs 54/2012 – 236, dostupný z www.nssoud.cz) rozhodnutím, kterým se toliko upravuje vedení řízení.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu